

Istentisztelet 2023. március 12-én

Éber várakozás

Énekek: 168 445,1 338 226,2 367

Lk 21,25-36 – Az Emberfia eljövele

[25](#) És jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban. [26](#) Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóoszlopai megrendülnek. [27](#) És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel. [28](#) Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteket, mert közeledik a megváltásotok. [29](#) Mondott nekik egy példázatot is: Nézzéte meg a fügefát és a fákat mind! [30](#) Amikor látjátok, hogy már kihajtottak, magatoktól is tudjátok, hogy már közel van a nyár. [31](#) Így ti is, amikor látjátok, hogy mindezek bekövetkeznek, tudjátok meg: közel van az Isten országa. [32](#) Bizony mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem lesz. [33](#) Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el. [34](#) **Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék** mámortól, részegségtől **vagy** a megélhetés gondjaitól, és hirtelen leljen meg titeket az a nap, [35](#) mint valami csapda, mert rá fog törni mindazokra, akik a föld színén laknak. [36](#) Legyetek tehát éberek, és szüntelen könyörögjete, hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt.

„Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék...” (Lk 21,34)

Kedves Testvéreim!

A virágvasárnapi bevonuláskor az Úr Jézus megtisztította a templomot, megsiratta az Őt elutasító Jeruzsálemet, amiért nem ismerte fel meglátogatása idejét. Az ezt követő napokba tekinthetünk most bele, amikor a nappalokat Jeruzsálemben tölti, és ilyenkor a templomban tanít. Történetünkben ide jönnek hozzá némelyek és a templom gyönyörű köveire és fogadalmi ajándékaira hívják fel a figyelmét. Ő pedig lehúti ezt a (nemzeti) büszkeséget és hamis bizakodást. Így válaszol nekik: „Jönnek majd napok, amikor ezekből, amiket itt láttok, nem marad kő kövön, amit le ne rombolnának”. Ez az ítéletes beszéd váltja ki a kérdezőkből a kérdést: „Mester, mikor lesz ez, és mi lesz annak a jele, hogy ez megtörténik?”

Erre válaszként következik Jézusnak az a beszéde, amelyet kis apokalipszisnek is nevezünk, s amely két témakört ölel át. Az első *Jeruzsálem pusztulása, amit nagy megpróbáltatás* előz meg, a második *Az Emberfia eljövele*. Tehát az egyik a közeli jövőről, a másik pedig a végidőkről szól. Ezek közül az utóbbit olvastam fel az imént. Ugyanis fontos meglátnunk, hogy az üdvtörténetben nem Jeruzsálem pusztulása az utolsó szó. Az Úr Jézus tovább viszi mondanivalóját Isten országa teljességéig, az Ő visszajöveteléig, hogy felkészítse rá övéit.

Kedves Testvéreim, számunkra annyiban is aktuálisabb az Úr Jézusnak ez a beszéde, mert annak Jeruzsálemre vonatkozó része már megtörtént. Bekövetkezett a nagy nyomorúság, az üldöztetés, ami 70-ben a templom teljes lerombolásával

pecsételődött meg. Nem csoda, hogy ezekről a kilátásokról hallva a kérdezők egyetlen dologra, és pedig a *világ végére* gondoltak. Hiszen a zsidók abban a hitben és meggyőződésben voltak mindig, hogy a templom sérthetetlen, Isten azt nem engedi bántani. Vagyis, ha valaha a templomnak vége lesz, akkor az mindennek a végét jelenti. Pedig csupán arról van szó, hogy a templom – és ez ma is így van – csak addig templom, amíg rendeltetése szerint használják. Amíg ott Isten igaz tisztelete folyik, amíg az **Ő** neve szentségét és tiszteletét figyelembe veszik. Ha ez megszűnik, ha elfogy a gyülekezet, aki **Ő**t ott tisztelhetné, akkor az már csupán egy épület, amely elvesztette eredeti küldetését.

A jeruzsálemi templom pedig a küldetését beteljesítette. Az ott bemutatott áldozatoknak az Úr Jézusra kellett utalni, mutatni. **Ő**rá, akinek egyszeri tökéletes áldozata legyőzte a bűn erejét. Miután a váltságművet elvégezte, Benne minden tökéletességre jutott, így ezek az emberek által bemutatott áldozatok okafogyottakká váltak. Viszont a templom pusztulása még nem azonos a világ végével, mert az egy utolsó időszak része, amely Jézus visszajövetelekor teljeseedik be.

Az Úr Jézus beszédének az a záró szakasza, amit felolvastam, az **Ő** visszajövetelére készíti fel övéit. Olyan szokatlan természeti jelenségeket említ, amelyek figyelmeztető és emlékeztető jelekké lesznek, hogy a figyelmet fölfelé irányítsák. Oda, ahonnan **Ő** érkezik. „*És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel. Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjétek fel, és emeljétek fel a fejetekeket, mert közeledik a megváltásotok.*” Az ígéret tehát az **Ő** dicsőséges visszajövetelére vonatkozik. Amiről sajnos, nem sok szó esik a mi időnkben. Pedig csak akkor lesz vége minden földi küzdelemnek, próbatételnek, és lehet fölemelt fejjel, főlegyenesedve várni **Ő**t, aki megtartja ígéreteit, aki Megváltóként érkezik.

Kedves Testvéreim, ezeket hallva, talán sokan arra gondolnak, hogy minek ilyesmiről beszélni, van elég napi harc, küzdelem, annyi a megoldásra váró probléma, teher a világban meg a személyes életünkben, azokkal kell foglalkozni, nem ilyen távoli dolgokkal. De vajon nincs a jelen és a jövő között kapcsolat? Nem úgy van-e, hogy a jelen béli magatartásunk vonja maga után a jövőnk alakulását? Nem úgy van-e, hogy amit a jelenben komolyan veszünk, az alakítja a jövőnket is? Illetve, amit elmulasztunk, annak hiánya később jelentkezik?

Az alapigeként felolvasott igevers pont erről szól. „*Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól, és hirtelen lepjen meg titeket az a nap, mint valami csapda...*” Ijesztő arra gondolni, hogy az a nap, amelyen a hittel várt megváltás beteljesedik, valaki számára csapdaként is érkezhets. Öröm napja helyett félelmetes napként. Nem véletlen tehát Jézus értelme és figyelmeztetése: *Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék...* Bizony, aktuális intelem ez ma is.

Két különböző területet említ kiemelten az Úr Jézus, amitől elnehezülhet a szív és aztán úgy érzi, csapdába esett: mámor, részegség **vagy** a megélhetés gondjai. Mondhatnánk úgy is, hogy **az egyik** kiutat keres, menekül a valóság elől vagy éppen élvezeteket hajszol, **a másik** meg ellenkezőleg, belesüpped a gondokba. **Az egyik** kerüli a

józanágot, a **másik** meg túlságosan átadja magát a józan emberi megoldások keresésének – a maga erejéből.

Ezek között a lehetőségek között botorkálunk mi emberek ma is. Könnyelmű vagyok, és az élvezetek töltik be az életemet. Vagy az a könnyelműségem, hogy nem veszem, nem akarom tudomásul venni és oldani a terheket, inkább menekülő utat keresek magamnak – a mámor, részegség pedig, amit Jézus említ, alkalmas arra, hogy az ember pillanatnyilag lerázza magáról, amit vinnie kell. Vagy pedig a teher túlságosan rám telepszik, és a megélhetés gondjai alatt annyira roskadozok, hogy esélyem sincs fölegyenesedni. A megélhetés gondjai valóban nagy erővel tudnak ránk törni, az ígét gyökerestül megfojtani a szívünkben, mint a magvető példázatában a tövises fölbe esett mag példája mutatja. Pedig ezeket a gondokat rá lehet bízni az Úrra – *minden gondotokat Őrá vessétek, mert neki gondja van rátok* (1Pt 5,7).

Kedves Testvéreim! Az említett kétféle magatartásban közös az a veszély, hogy az ember életében, problémái megoldásában nem jut szóhoz Isten. Nem Ő az, akinek a kezéből elfogadom és komolyan veszem, vagy akire gondjaimat rábízom, mert a magam ereje kevés a megoldáshoz. Hanem menekülök, vagy erőlködök. Ilyen az elnehezedett szív. Sok minden eltölti, leköti, leterheli – így nem marad hely benne az Úr számára. Ettől szeretne minket megóvni az Úr Jézus ezzel a mai intelmmel: *„vigyázzatok magatokra, nehogy a szívetek elnehezdjék...”*

Amikor elnehezedik a szív, a tartalma lefelé húzza az embert. És csak lefelé néz, görnyedten, roskadozva. A lehúzó erő akadályoz a föltekintésben. Az egyedüllét, segítség hiánya érzését erősíti. Az ember pedig elvesztheti a kapcsolatot Istennel, elszakadhat attól, ami/aki felemelhetné őt a hitben járás állapotába. Ha átadjuk magunkat a minket leterhelő dolgoknak, azok könnyen kiszoríthatják Jézust az életünkből. Ettől akar Ő ezzel a figyelmeztetéssel is megóvni.

De ez nélkülünk nem megy. Mi is kellünk hozzá! Hiszen azt mondja: *vigyázzatok magatokra!* Vigyázunk-e? Ismerjük-e az életünk gyenge pontjait, ahol támadhatók vagyunk, ahol veszélyeknek kitéve könnyen elbukhatunk? Komolyan vesszük-e a tényt, hogy az élet – a hívő élet pedig különösen is – szüntelen harc mindenféle támadással, kísértéssel meg a szívet elnehezítő erővel szemben?

Ehhez kell az erős remény és az ígélet komolyan vétele. Vajon mennyire hangsúlyos a mi nemzedékünk számára Jézus eljövetele? Mennyire vesszük komolyan és mennyire készülünk rá? Öröm napjaként van-e előttünk? Amikor minden tehertől megszabadulva, felegyenesedve és felemelt fejjel várhatjuk Őt, mint Urunkat és Megváltónkat? Mennyire tölti el és uralja szívünket ennek a várakozásnak az öröme? Vagy ez egy teljesen ismeretlen érzés? Pedig a legjobb ellenszere a szív elnehezülésének a minket Vele összekötő szeretet, vagyis ha azt Jézus tölti be.

Kedves Testvéreim! Az Úr Jézus intelme nagyon aktuális: *„Legyetek tehát éberek, és szüntelen könyörögjétek, hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt”*. Ugyanis azt a távlatot hangsúlyozza előttünk, aminek a fényében a jelen tapasztalatai értelmet kapnak, üzenetté válnak. Mert az észlelt

bajok, válságok hírei egészen a világegyetem megrendüléséig az Ő közeli megváltó jövetelét, Isten országa közeledését jelzik számunkra.

Nem elég szörnyülnödni vagy sajnálkozni a borzalmak felett, netán Istent okolni, hogy miért engedi meg... Hanem jó felfogni a szívünkben, hogy ezek mind beszédes és hívogató üzenetek arról, hogy Hozzá forduljunk, mert az idő fogy. Leginkább azt kell észbe venni, hogy Ő int, figyelmeztet, hív magához, hogy hitben megerősítsen, és Benne lássuk a menekülés, szabadulás útját. Pont ezt szeretné a sátán megakadályozni, amikor mindenfélét ráterhel a szívünkre, csak ne hogy föltekintsünk Jézusra.

Azért tehát szívleljük meg az Úr Jézus intelmét *„Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól, és hirtelen lepjen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert rá fog törni mindazokra, akik a föld színén laknak. Legyetek tehát éberek, és szüntelen könyörögjétek, hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt.”* **Készenlét, éberség, imádság** – ez Krisztus egyházának egyedüli útja. Ezekben kell megállnunk, hogy megállhassunk dicsőségben érkező Urunk előtt. *Ámen*